

8. Ó, Úr Isten, ezt meddig engeded, / Hogy ellenségink minket ne-
vessenek? / Örökké hagyod-e gyűlölőidnek, / Hogy gyalázattal
illessék neved?
9. Miért fordítod el kezeidet? / Jobb kezedet mért rejtéd kebeledben?
/ Bárha egyszer kinyújtanád ismétlen, / Mutatván nekünk segedel-
medet!
10. De az Isten én királyom régen, / Aki engemet bírt és jól vezérlett, /
Hatalmát jelentvén e világ előtt, / Hogy segedelmem ő mindenek-
ben.
11. Te választád kétfelé a tengert, / A sárkánynak te rontottad meg fe-
jét; / Tengeri szörnyek fejeit megtöréd, / Nagy testük széjjel a par-
ton hevert.
12. Miket aztán edelül küldtél / A népeknek a nagy pusztá helyek-
ben; / Patakvizet és forrást csudaképpen / Az erős kősziklából
eresztél.
13. Megszáraztád a folyóvizeket, / Tied a nap, és tied az éjszaka; /
Hogy a sötétséget világosítsa, / Arra teremtéd a napnak fényét.
14. Te isteni nagy bölcsességeddel / Bizonyos határt vetettél a földnek,
/ És különbségét a nyártól a télnek / Elosztád hévséggel és hideggel.
15. Emlékezzél meg, lásd meg e dolgot: / Ellenséged mint gúnyolnak,
nevetnek; / A bolond népek veled csúfot űznek, / Szent neveden
tesznek gyalázatot!
16. Te gerlicédet, galambocskádat / Ne dobd oda gonosz fenevadak-
nak; / A szegényekre gondolj irgalmaddal, / Ne feledd őket, viseld
gondjukat!
17. Emlékezzél meg szövetségedről, / Mert az egész föld eltelt sötét-
séggel, / Erőszakos és csalárd, gonosz néppel, / Kik nyomorgatnak
nagy kegyetlenül!
18. Ne engedd meghátrálni szegénynek / A te nyomorult, szegény szol-
gáidat; / Fordítsd hozzájuk te nagy jóvöltodat, / Hogy nevedet di-
csérjék víg szívvel!